

Els mites

"Adesiara la mateixa història refuta els mites nacionalistes: ara li toca a la simpàtica República d'Irlanda, amb l'aparició arqueològica d'una fortalesa romana a la costa oriental irlandesa. I ara què passa amb aquella pura raça gaèlica que havia aconseguit parar els peus als conqueridors romans?"

RAFA GIL

Manuel Fraga.

Dilluns, 29. "A mi no m'agrada gens, però reconec que la teoria del centre té arguments a favor. De fet, els socialistes ja fa tretze anys que governen, gràcies a la ingestió de vots centristes que feren l'any 1982. També això explica els avenços electorals de CiU amb vot de la UCD, incrementats a Catalunya per l'operació reformista de Roca", ens diu un empresari que voldria poder definir-se de dretes però encara no ho creu oportú. "Tant li era que el PSOE perdés quatre o cinc punts l'any 1986. Encara mantenia l'hegemonia sobre el vot centrista i l'AP de Fraga Iribarne no anava enlloc. Això també li rutllava bé a Jordi Pujol, per a consolidar el miratge d'una hegemonia nacionalista, almenys fins a les últimes eleccions autonòmiques. El PSOE anava perdent vots, però manava: 1989, 1993. Però ara la translació de vots al PP ja no és un simple indicatiu de les enquestes perquè hem tingut unes eleccions locals i europees que ratifiquen la tendència. Bé, això segurament no vol dir que el vot de centre es refiï del PP, sinó que ja no pot donar més confiança al PSOE i potser tampoc a CiU. És la síndrome de l'alternativa. El secret dels resultats del dia 3 de març serà, una vegada més, la psicosis de canvi". Als postres, la conversa deriva cap al "potin" i l'empresari entra en la teoria dels homes d'edat propensos a enamorar-se de la vídua d'algun amic. Fumem un immens Cohiba, de qualitats prodigioses, i ens emboliquem de fum una mica massa, com un vaixell fantasma que passa per entre les boires i els esculls de l'actualitat electoral.

EFE

Lluís Valls Taberner.

Dimarts, 30. Abans el nacionalisme catalanista rebia atacs des de l'esquerra marxista i ara li toca esquivar els míssils que dispara la dreta, algunes vegades ignorant de les virtuts conservadores del moviment catalanista, de Duran i Bas a Valls i Taberner. Adesiara la mateixa història refuta els mites nacionalistes: ara li toca a la simpàtica República d'Irlanda, amb l'aparició arqueològica d'una fortalesa romana a la costa oriental irlandesa. I ara què passa amb aquella pura raça gaèlica que havia aconseguit parar els peus als conqueridors romans? L'irredentisme irlandès té tota una literatura, que fins i tot s'insinua a algunes pàgines de Yeats. Ara els nacionalistes irlandesos —de cada vegada menys, i menys nacionalistes— no podran fer onejar la bandera del valent mite cèltic: els romans arribaren a l'illa i hi construïren fortificacions. Serà ben propi de la fèrtil imaginació irlandesa i de la cèlebre inventiva verbal que el fracàs d'una mitologia gairebé fundacional passi a ser motiu d'humor, però el xoc és brutal, com tots els desnonaments de la historiografia romàntica, tan bona còmplice del nacionalisme. En tot cas, és ben segur que els xerraires fabulosos dels "pubs" de Dublín tendran conversa per molta més estona. Vet aquí un tema que fins i tot Samuel Beckett no podria convertir en avorrit.

Dimecres, 31. Els socialistes diuen que han trobat una nova fórmula per crear llocs de treball. Tot és possible, encara que qualsevol contribuent escaldat pugui recordar quan el

s de la història

RAFA GIL

Joaquín Almunia.

PSOE va prometre 800.000 llocs de treball, i ja som als tres milions a l'atur. Abans era Almunia, ara és el ministre Grinán. Això no vol dir que ara no diguin la veritat però existeix allò que se'n diu el *credibility gap*: és com si jo ho digués a la meua dona que cada matí faré deu quilòmetres en bicicleta i que per Pasqua pesaré quaranta-cinc quilos. Puc dir-ho amb tota la determinació del món, però vagi per descomptat que la meua dona no em creurà de cap de les maneres.

Dijous, 1. L'atemptat a la ciutat de Colombo em fa recordar un periodista de la ràdio de Sri Lanka –l'antic Ceilan– que vaig tractar alguna vegada a Londres. Era cingalès, el grup ètnic majoritari, gent d'una raça bellíssima: pell obscura, mirada intel·ligent i intensa, cossos esvelts, amb una gràcia especial de moviments. La seva dona hauria pogut passar per una deessa de l'Oceà Índic, serena, immutable i clarivident.

Divendres, 2. A determinats territoris de la cultura catalana, la hipocresia arriba a tenir un gruix excepcional, ja bé sigui entre escriptors, pintors o professors universitaris. Les distàncies entre allò que escrivim i allò que pensem –o diem entre amics– són astronòmiques: això és insà, gairebé patològic. És cert que convé mantenir una certa mesura, un cert convencionalisme, la precaució necessària per no viure en un estat de guerra constant, però d'això a sostenir una pau sepulcral hi ha una diferència. Hi ha qui condemna

ARXIU

José Antonio Grinán.

l'«això no toca» de Jordi Pujol i després ho practica cada dia de l'any, sense dir el seu vertader pensament fins a darrera hora d'un sopar literari, quan hi ha tantes copes pel mig que ningú no l'escolta i és aleshores quan diu coses que farien el pes posades per escrit, però no les escriurà mai perquè vol ser vocal de no sé què, escriptor del quinquenni o premi de la lliga del bon mot. Ara bé, entre pintors potser encara és pitjor: n'hi hauria prou, per exemple, fent una antologia de les opinions privades dels altres pintors sobre Tàpies per contrast amb les opinions que fan públiques.

Valentí Puig